

● למערכת מבט, שחשה ערב הצבעת התיק בכנסת באובדן הרוב שהיה לקואליציה וביצירת החזית הפרלמנטרית, בין הרב דרוקמן לתופיק טובי, כפי שכינה זאת שרה-הביטחון אריאל שרון. עורכי חבט שיגרו מבעוד מועד לבניין הכנסת את נידתה-השידור, שאלה צורף צוותי פילם כמילואים, במהלך מהדורת חבט אחרי העורך, יאיר שטרן, את עובדי המערכת לישיבה מיוחדת, וכתוצאה ממנה שיגר כוח-אדם נוסף לבניין הכנסת. אחרי תום ישיבת-הממשלה המיוחדת, שנערכה בבניין הכנסת, הורה שטרן על ביטול התוכנית חיים שכאלה עם אמו, רוני שטרן-זמיר, לשם הבאת שידור חי מבניין הכנסת (ראה להלן). שידור חי זה הגיע לשיאו כאשר שודר מתוך מיסדרונות הכנסת ויכוח תוקפני בין חברי הכנסת אברהם שפירא מאגודת-ישראל ורונן פורת מהתחיה — ויכוח שדוגמתו לא שודר עדיין בתולדות הטלוויזיה הישראלית.

מאחרי הקלעים

מילסונויזיה

גם הסיקור המגומגם של הטלוויזיה על מתרחש בשטחים הכבושים (ראה מס' גר) לא מצא חן בעיני ה"פרופסור" מנחם מילסון, שהביע ברבים את אי-שביעותו מאופן הדיווח מהשטחים הנתונים לשליטתו. העימות בין מילסון לטלוויזיה הגיע לשיאו כאשר שידור ראש-המינהל של כתבתו של רפיק חלבי, שעמדה להיות מוקרנת בהשבעת יומן אירוטי, עמד להיות קטע שבו נאמר: "אנשי האגודות הכפריות של מוצטפה דודין התאמנו בנשק בקריית-ארבע ובגוש-עציון...". מילסון תבע מהטלוויזיה להשמיט מידע זה מכתבתו של חלבי. עורך יומן אירוטי, יורם רונן, וחלבי התנגדו לתביעתו. מילסון הפעיל סוללת-לחצים על הטלוויזיה

לילות מילסון: הטרור והכניעה

אחת אף נראה בבידור כיצד הוא רוכן לעבר אחימאיר ומפציר בו לתת לו רשות לחזור על שאלה, אחרי שמילסון התעלם בבזבז משאלתו הקודמת.

בראיון עם מילסון לא יכול היה חלבי אלא להשמיע כמה ציוצים והירים. פעם

מירון מילסון המיפלץ בעל פני-הילד

התוצאה היתה שניתן למילסון להתייז באין מפריע סילון של שקרים, כמו באר ארטזי מורעל. כימעט ולא היתה אף מילה אחת של אמת במגולוג הארוך שלו. שבו התעלם מן השאלות הנפחדות ש-הוצגו לו. גם לפני שהידרדר אל תפקידו הנוכחי היה מילסון, איש היחידה 101 של אריאל שרון, בלתי-מסוגל לנהל דו-שיחה תרבותי, וכל שיחה עימו לא היתה אלא הקשבה למונולוגים ארוכים. בראיון זה הגיעה תכונה זו לשיאה.

פסיכולוגים מאומנים ומומחים אחרים יכלו להסיק מסקנות מהתנהגותו ומדבריו של איש זה, העלול להוביל את ישראל לאסון שלא היה כמותו. כל שאר העם הופקר לנחשול של שטיפת-מוח, בלי כל יכולת לבדוק את אמיתות הדברים של הפרופסור המגואל-בדם, ומבלי לשמוע דיעה אחרת כלשהי.

מילסון עצמו היה מתוח באופן קיצוני בשעת המישידה, ובסופו עוד העז להתריע על כך שהמראיינים "הגוימו" בהעלאת הנושא של איסור הספרים בגדה המערבית.

יתכן כי הטלוויזיה הישראלית — אי-מה שנשאר ממנה — הגיעה אל נקודת השפל העמוקה ביותר שלה ביום הרביעי בערב, כאשר הופיע מנחם מילסון, המיפלץ בעל פני-הילד, בתוכנית מוקד. מול מילסון לא הושב אדם בעל דיעה אחרת, מידע וידע, שיכול היה להעמיד את דבריו של הפרופסור (מיל') באש צולבת של ביקורת עניינית. מולו הושבו שלושה כתבים נפחדים, אנשי-הטלוויזיה: יעקוב אחימאיר, רון כניישי ורפיק חלבי.

בניישי התנדב ברגע האחרון, אחרי שאהוד יערי סירב להשתתף בהצגה. לא היה לבניישי הידע הדרוש, וגם אילו רצה בכך לא יכול היה אלא לשאול שאלה אחת או שתיים, שלא זכו במענה. לאחימאיר אין כל ידע על הנושא, שהבקיאות בו יכולה לבוא רק מהתרשמות אישית במקום בשטחים הכבושים עצמם. הוא לא השתדל אלא לשמור איכשהו על אווירה תרבותית.

רפיק חלבי יודע היטב מה מתרחש בשטחים אלה. אולם חלבי הדרוני נתון באווירה של טרור, בלתי-פוסק, שאין הוא מסוגל להתמודד עימה. הדבר ניכר היטב בסיקור הנפחד והמגומגם של המאורעות הדרמטיים בגדה וברצועה, שרק הד קלוש ועלוב מהם מגיע אל מירקע הטלוויזיה.

היא גם ניסתה לנחם אותי ואמרה שהיא חשבה שהתוכנית תיפסק כבר בתחילתה, בעוד שהיא הופסקה רק לקראת סופה.

פוליטיקאים בחושים

קרב משולש ומוזר מתנהל בימים אלה בצמרת רשות-השידור. הוא נקרא כפי כמה מעובדי-הטלוויזיה הבכירים "הקרב על הי עוגה". מדובר בחלוקת התקציב של הרשות. קבוצה של חברי הוועד-המנהל, בסיועו של המישהל-מנכ"ל הרשות, "שלמה עבאדי", גיבשו עמדה שטוענת שיש לצמצם את תקציבי חטיבת-החדשות בטלוויזיה, ולהעביר תקציבים אלה למחלקת-התוכניות. התוצאה המיידית של מגמה זו מתבטאת בהורדת מהדורת כמעט חצות, ובכוננות של כמה מחברי הוועד-המנהל לצמצם את מהדורת חבט לכדי רבע שעה של שידור. מגמה זו, הנראית מבחוץ כמגמת-חי חיסכון, היא למעשה מגמה לפוליטי-זעיתית של הטלוויזיה, מאחר והחברי הוועד-המנהל ומליאת רשות-השידור אין שליטה על חטיבת-החדשות, בעוד שהוועד דות השונות שולטות על תכנון התוכניות. העברת תקציבי חטיבת החדשות למחלקת התוכניות תעקור בהדרגה את החופש היחסי שבחדשות, ותביא חלק גדול יותר מעוגת-התקציב של הרשות לשליטתם של הפוליטיקאים, היושבים בוועד-המנהל, ובעיקר: לסירוס חמור עוד יותר של המידע הנמסר על המתרחש.

פסקול

שחיטת גוש-אמונים

מנהלה המתפטר של הטלוויזיה, יצחק (צחי) שימעיני, חזר לבניין הטלוויזיה אחרי חופשתו הארוכה, למרות מיכתב ועדה-עובדים שהודיע כי לא יאפשר לשמי עוני להמשיך ולתפקד בטלוויזיה בשל דברים שאמר על העובדים עם התפטרותו, אלא ששימעיני לא מוקסם בבניין הטלוויזיה, ונמצא לו חדר צדדי בבניין חוטי ירושלים, הסמוך לבניין הטלוויזיה. שימעיני הודיע לממונים החדשים עליו שיש בכוננותו לעבוד כמפיק של חידון מוסיקאלי. על רצון זה אמר אחד מבכירי העובדים בטלוויזיה: "אם שימעיני חוזר לחידון המוסיקאלי שבו החל את דרכו, אולי מוטב להחזיר מגרמניה את שותפו מוליטון המוסיקאלי ברדיו בשנות ה-50, המוסיקאי אלון שמוקלר" ● סידרת סימני-שאלה אופפת בימים האחרונים את התנהגותו של ראש שולחן המרחב, אהוד יערי. עם ראשית המהומות בגדה המערבית סירב יערי לצאת לשטחים לכתבות סיקור, מבלי לפטס את הסיבות לכך. בשבת חזר יערי למירקע כמדווח על מאורע רעוט כשם — אך בצורה שהדגימה את מי שהכירוהו ככתב אחראי. הקריינות שלו, שליוותה את הצילומים, היתה תרומה ישייה ומבישה לשטיפת-המוח המילסונית.

עלידי צוות הטלוויזיה הישראלית, אלא עלידי צלם ישראלי של רשת זרה, וגלי קה מהלויין.

שטרן נגד שטרן

רק לעיתים נדירות עלול עורך-חדשות בטלוויזיה להגיע לדילמה שאלה נקלע עורך מבט, יאיר שטרן, בשבוע שעבר, בשעה 10, אחרי תום תוכנית-הצרכנות כולבוטק, הוחל בשידור-חוזר של התוכנית חיים שכאלה עם אמו של שטרן, רוני שטרן-זמיר, אלמנתו של אברהם ("יאיר") שטרן, מייסד לחי. ליאיר שטרן הבן היה ברור שהצבעת-התיקו בכנסת, וצוותי הר טלוויזיה המתוגבגבים, שהוא שיגר לבניין

עורך שטרן וגבורת "חיים שכאלה" רוני שטרן-זמיר. זה בסדר גמור!

הכנסת, עשויים להסיר מהמירקע את הי תוכנית על אמו. על הדילמה שבה עמד, סיפר שטרן לי-העולם הזה: "לא היתה לי בעייה מיקר צועית, נכון שזאת היתה תוכנית על הי אמת שלי — אבל לא היה לי ספק, ולוא הקטן ביותר, שהגורם החדשותי באותו זמן היה חזק מהשיקול האישי-המישי-פחתי...". על שעבר עליו בסופו של אותו ליל-דיווח מהכנסת מוסיף שטרן: "הדבר שי-הכי מרגיע אותי הוא, שבשעה 12.30, אחי רי שכמעט כולם עזבו את בניין הטל-וויזיה, התיישבתי בחזרי והתקשרתי בטל-פון לאמא שלי, תוך כוונה להתנצל לפניה. אבל אמא אמרה לי שזה בסדר גמור, ושהיא מבינה את השיקולים שעמדו לפני.

זיה, שלא הועילו. אנשי הטלוויזיה העבירו את הקטע לצנזורה, שלא מצאה פגם בשידורו. אלא שמילסון לא ויתר, והגיש עירעור על ההיתר לפירסום הידיעה. הקטע לא שודר.

הדיווח בהשבעת יומן אירוטיים היה עלוב, וחסר אומץ-לב מינימלי. היה לו רק קשר קלוש עם המציאות החמורה בשטחים הכבושים. לא היה לו דמיון עם הדיווח האמיץ של כתבי הטלוויזיה האמריקאים, שתרמו תרומה מכרעת להתעוררות דעת-הקהל בארצות-הברית בעיצומה של מלחמת ויאט-נאם.

הקטע החשוב היחידי ששודר, שבו נראו שני מתנחלים יורים במפגינים אף שלא נשקפה להם כל סכנה, לא צולם

נתה יערי שטיפת-מוח

שחים הכבושים את אנשי גוש-אמונים ותשחטו אותם! ● יציאתו של יו"ר רשות-השידור, פרופסור ראובן ירון, לביקור במדינות רויס-אמריקה הותיר את סגנו, עורך-הדין מייכה ירון, המייצג את המפד"ל, כממלא-מקומו. ירון מיצה את תפקידו עד תום, ואפילו ערך כמה מישיבות ועדות-הרשות בתל-אביב בבית הפרק" לייט, מקום-עבודתו האחר שלו.